

103478

Pastor bonus.

GOVOR,

s katerim so premilostljivi,
prečastiti gospod

Dr. Mihael Napotnik,

knez in škof Lavantinski

na god sv. Zefirina pap. muč. dne 26. avgusta 1903

v drugi javni seji

četrte škofijske sinode Lavantinske

v cerkvi

sv. Alojzija v Mariboru

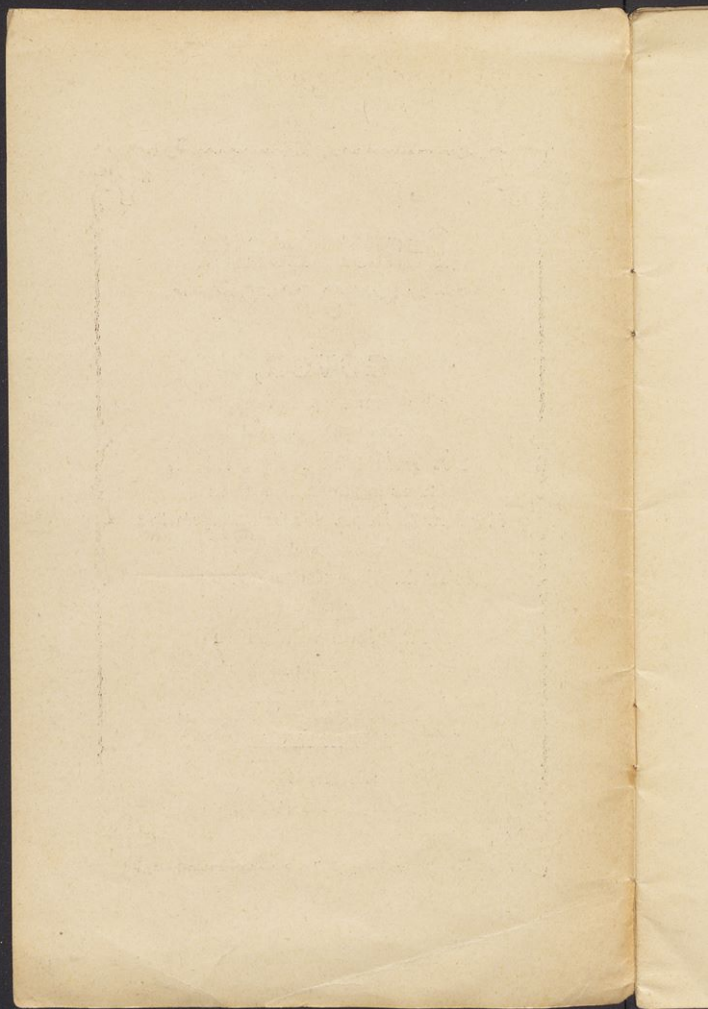
pozdravili 218 zbranih čč. sinodalcev.

*(Z dovoljenjem preč. kn. šk. Lavantinskega ordinariata
v Mariboru, dne 15. sept. 1903, štev. 2973).*

Maribor, 1903.

Izdal Jernej Voh. — Tiskala tiskarna sv. Cirila.

2527 : 241.82

Pastor bonus.

Pastor bonus.

GOVOR,

s katerim so premilostljivi,
prečastiti gospod

Dr. Mihael Napotnik,

knez in škof Lavantinski

na god sv. Zefirina pap. muč. dne 26. avgusta 1903

v drugi javni seji

četrte škofijske sinode Lavantinske

v cerkvi

sv. Alojzija v Mariboru

pozdravili 218 zbranih čč. sinodalcev.

*(Z dovoljenjem preč. kn. šk. Lavantinskega ordinariata
v Mariboru, dne 15. sept. 1903, števil. 2975).*

Maribor, 1903.

Izdal Jernej Voh. — Tiskala tiskarna sv. Cirila.

103478

Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva; tudi tiste moram pripeljati, in bodo moj glas poslušale, in bode en hlev in en pastir. (Joan. 10, 16).

D8902/1950

Premilostljivemu, prečastitemu, visokorodnemu
gospodu, gospodu

Dr. Mihaelu Napotnik,

knezu in škofu Lavantinskemu,

prisedniku prestola Njih svetosti, velikokrižniku
avstrijskega Franc Jožefovega reda, proštu cerkve
sv. Mavricija in sv. Magdalene v Brežah, udu
gospodske zbornice vis. državnega zbora in članu
deželnega zbora štajerskega, c. in kr. dvornemu
kapelanu, družbeniku družbe doktorjev bogoslovja
na c. kr. vseučilišču Dunajskem, posestniku c. in kr.
bojne kolajne i. t. d., ureditelju treh škofijskih sinod,
najčujnejšemu nadpastirju, neumornemu pospe-

šitelju pobožnosti in učenosti,

o priliki

— petindvajsetletnice —

zasedenja Bosne in Hercogovine.

V Mariboru, dne 11. septembra 1903

d. d. d.

v največji vdanosti

izdajatelj.

Govor

v drugi javni in slovesni seji škofjske sinode

dne 26. avgusta 1903.

„Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za svoje ovce“. (Jan. 10, 11).

Častitljivi gospodje sinodalci!

Od pamtiveka najučenejši papež Benedikt XIV. poroča v svojem klasičnem delu „de synodo dioecesisana“ (lib. I. cap. VI. num. 2), da so bili nekdanj po nekaterih škofijah določeni gotovi dnevi, ob katerih se naj obhajajo sinodalni shodi: namreč torek in sredo tistega tedna, v katerem se obhaja praznik ali god sv. evangelista Lukeža, ali pa v torek in sredo tistega tedna po Veliki noči, ko se

poje duhu in srcu toliko mili evangelij: „Jaz sem dobri pastir“ (Jan. 10, 11), in ko se bere tolažbe polni list sv. Petra, ki končuje z besedami: „Bili ste, kakor izgubljene ovce; zdaj ste se pa obrnili k pastirju in škofu svojih duš“. (I. Petr. 2, 25).

In zares! Med prelepimi prilikami, ktere je rabil božji učenik v svojih pridigah, slovi kot najlepša ona o dobrem pastirju, ki da svoje življenje za svoje ovce. Ta prilika krasno razlaga pastirsko službo in daje najboljša pastirska pravila, ki so ljubezen, pokorščina, marljivost, potrpežljivost.

Kaj čuda, ako se že v prvih vekih krščanske dobe nahaja v katakombah in na pokopališčih ljubezniva podoba dobrega pastirja. Tudi je znana knjiga z naslovom Pastor, Ποιμήν, ki se sploh pripisuje sv. Hermu († 80), apostolskemu možu in učencu sv. Pavla. (Rim. 16, 14). Knjiga Pastir, tako naslovljena vsled prikazni, v kateri je angel v podobi častitljivega pastirja poučeval Herma, se jako priporoča zarad nravnih naročil, katerih je vsa polna, in se je javno brala po nekaterih cerkvah.

V novejšem času se podoba dobrega pastirja zopet bolj čisla, zlasti v zvezi s

1. 1035
cica
obnora
Konst.

presvetim Srcem Jezusovim, kakršna krasi knjižico, ki podaja obrednik ali spored za obhajanje letošnje sinode.

Častitljivi dušni pastirji!

Bog, edini oče in pastir človeškega rodu, je od začetka sveta postavil služabnike svoje očetovske in pastirske skrbi, je izvolil pastirje. Za časa naravne postave so bili takšni pastirji: glavarji družin ali očaki kakor Adam, Abel, Henoh, Noe, Abraham, Izak, Jakob, Jožef; nadalje so bili pastirji glavarji ljudstev kakor Job, Jetro, in duhovniki kakor Melhizedek. Pri paganih so bili najbolj sloveči pastirji ljudstva modrijani in razumni možje, veščaki v državnih zadevah.

Za časa razodete postave so bili pastirji in voditelji ljudstva od Boga posebej

izvoljeni možje, kakor Mojzes, ki je pred svojim poklicanjem štirideset let pasel v puščavi čredo Jetra, svojega tasta. Zdaj se je vpeljala tudi nova vrsta pastirjev: duhovnikov iz Levijevega rodu, v katero spadajo Aaron, Finees, Jojada, Caharija, Azarija, Eliakim, Jeremia, Ecehiel, Ezdra, Makabejci in slednjič Caharija, oče predhodnika Mesijevega.

Velikemu voditelju in pastirju Izraelcev, Mojzezu so sledili Jozue, sodniki, kralji in preroki, ki so ljudstvo pasli z besedo in dejanjem, s postavami in z blagonosnimi napravami.

Kadar je pa prišla dopolnitev časa, je poslal Bog pastirja pastirjev (I. Petr. 5, 4), katerega je bil slovesno obljubil po preroku Ecehielu: Obudil bom svojim ovcam edinega pastirja, ki jih bo pasel, kakor moj služabnik David; on jih bo pasel in on jim bo pastir . . . in ne bodo več v plen narodom, tudi pozemeljske zveri jih ne bodo žrle, temveč prebivali bodo zaupno brez strahu . . . Tedaj bodo izvedeli, da sem jaz Gospod njih Bog . . . vi pa moje črede, ovce moje paše, ste ljudje

in jaz Gospod sem vaš Bog, govori Gospod Bog. (Eceh. 34, 23—31).

Obljubljeni najvišji pastir in škof naših duš (I. Petr. 2, 25), je prišel ob določenem času: rojen v hlevu poleg Betlehema, položen v jaslice, in takoj moljen od pastirjev.

Iz nebes poslani dušni Pastir je učil, posvečeval, pomagal in je slednjič svoje življenje dal za svoje ovce. To vzvišeno pastirsko službo z njenimi mnogimi in velikimi dolžnostmi je sam živo opisal v priliki, katero pripoveduje o dobrem pastirju sv. apostol in evangelist Janez. (Jan. 10, 1—29).

Ko je bil Vzveličar človeškega rodu v nebesa šel, ni zapustil svoje črede brez pastirjev. Pred vsem je izročil ovce pastirski skrbi sv. Petra, z besedami, katere je trikrat slovesno ponovil: Pasi moja jagnjeta! Pasi moje ovce! (Jan. 21, 15—17). In on, ne kdo drug, kakor pripazuje sv. Pavel, in on je postavil nekatere apostole, druge preroke, druge pa evangeliste, druge pa pastirje in učenike. (Efež. 4, 11).

Najvišji pastirji in učniki krščanskega sveta so za sv. Petrom rimski papeži, deležniki njihove pastirske skrbi pa so pravi

nasledniki svetih apostolov, to je: katoliški škofje, katerim so za pomočnike dani dušni pastirji. Vsi toraj moramo po pravici reči z očakom Jakobom: Možje pastirji smo... mi in naši očetje. (Gen. 46, 34).

V Gospodu ljubljeni dušni pastirji!

Gotovo Vam je znano sladko razmerje med dobrim pastirjem in med ovčicami, in podobno med dušnim pastirjem in med verniki.

1. Dobri pastir skrbi, pridobiti si, kolikor mogoče, popolno spoznanje svojih ovc. On jih večkrat prešteje, jih opazuje, ali se rajši pasejo po brdih ali po dolinah, v koliki meri morajo prenašati mraz in vročino, nadalje preiskuje, katere izmed njih bolj prospevajo in za njim zvesto hodijo.

Isto dela dobri dušni pastir po svojem uzoru, ki mu ga podaje večni pastir Jezus

Kristus, ki je rekel o sebi: Jaz sem dobri pastir in poznam svoje, in moje poznajo mene. (Jan. 10, 14).

Goreči dušni pastir poizveduje po dobrih in slabih navadah, katere ima njemu izročeno ljudstvo, katerim vrstam grehov je posebno vdano — ali je stanovitno v veri in pobožnega vedenja? Ako si to znanje pridobi, opravlja z zaželenim sadom svojo vzvišeno pastirsko službo. Pobožne namreč izpopolnjuje in še bolj posvečuje; brezbožne kliče k pokori. Starše, ki zanemarjajo skrb za otroke, spodobno graja; otroke, staršem nepokorne, očetovsko svari; nevedne uči; v prejemanju svetih zakramentov mlačne vzpodbuja; lakomne opominja k milosrčnosti; preklinjevalce svari; obrekovalce sili molčati; pohujšljivce zavrača; pogubne knjige jemlje vernikom iz rok in jim podaja dobre. Tako dušni pastir, kateri svoje popolnoma pozna, zabrani, ako ne vsega, gotovo vsaj mnogo zlega in stori veliko dobrega: vsem postane vse, da pridobi vse.

2. Pravega pastirja vodi ljubezen do ovčic. Vnet ljubezni posvečuje celi svoji čredi vse svoje skrbi. Posamezne ovčice toliko ljubi, da, ako se ena odstrani od črede,

zapusti druge in jo gre iskat, in ko jo najde, jo zadene na svoje rame, in ko pride domu, pokliče prijatelje in sosede in jim reče: Veselite se z menoj, ker sem našel svojo izgubljeno ovco. (Luk. 15, 4—6). Dobri pastir da svoje življenje za svoje ovce. (Jan. 10, 11).

Enako dobri dušni pastir pristrčno ljubi verno ljudstvo — iz ljubezni pa izvirajo vse čednosti. O srečna ljubezen, kliče opat Klaravalski, sv. Bernard, o srečna ljubezen, iz katere izvira vrlost нравов, čistost nagnjenj, bistrost uma, svetost željâ, plodovitost čednosti, vrednost dobrih del!

Sveti dušni pastir, čigar srce gori ljubezni do vernikov, rad opravlja zanje svete daritve, potrpežljivo prekine v burni noči počitek utrujenega telesa, sedi in ne čuti bridkosti v izpovednici, vse težave prenaša z veseljem za vzveličanje duš. Zanj ni nobena stvar tako trda, nobena tako težka, da bi je ne premagal z ognjem ljubezni. Tako goreč ljubezni nabira obilnega in najvzveličavnejšega sadu svojih opravil, trudov in bolečin, ki se shranja v žitnico Gospodovo.

3. Previdni ovčar skrbi svoji čredi za zdravo in zadostno hrano.

Prav to stori duhovni pastir. On rad deli svoji skrbi izročnim dušam duhovne hrane: sv. zakramente in blagoslovila; oznanjuje jim besedo božjo, ki je vsakdanji kruh za duše, po katerem naj bi duše poslušalcev bogatele na vzveličavnih mislih in bi se njih srca naj unemala za čednost.

Nadalje podaja duhovni pastir zdrave hrane spokornikom v zakramentu sv. pokore in zaročencem ob nastopu novega stanu. On opominja, podučuje in svetuje javno in zasebno. S sv. apostolom Pavlom ne išče, kar je vernikov, ampak vernike ... On se prav rad žrtvuje in je žrtvovan za duše. (II. Kor. 12, 15).

4. Marljivi ovčar kaže posebno skrb za jagnjeta svoje črede. On previdno skrbi, da dobivajo jagnjeta dovolj mleka in zdravega. Skrbno pazi, da jim ne škoduje sever in da jih druge ovce ne potlačijo in še v nevarnost ne spravijo. Da, kakor beremo pri preroku Izaiju, v svoje roke zbira jagnjeta in v svoje naročje jih vzdiguje. (Izai. 40, 11).

Ali ni to najboljši vzor in najpopolnejša oblika one skrbi, s katero mora dušni pastir mladež svoje duhovne črede objemati?

Skrbni pastir malih opozarja starše na njih dolžnosti do otrok, da v njih nježna srca vlivajo strah božji, ki je začetek modrosti.

Poleg staršev odgaja neutrudno za pouk sposobne dečke in deklice in zaliva z očetovskim opominjanjem v njih srca vsajeno seme. Ne sramuje se, biti v sredi otrok kakor otrok in kakor mati, ki goji svojo deco, spominjajoč se božjega Vzveličarja, ki je male klical k sebi, jih objemal in blagoslavljal.

Pridni dušni pastir obrača skoraj najprvo skrb na podučevanje mladine, in se čuti najsrečnejšega, kadar se nahaja v sredi svojih ljubljencev. Pa tudi mladina ga spoštuje in ljubi in ga željno posluša tako, da ni potreba jo s silo priganjati h kateketičnemu pouku.

Poleg tega pazno čuje nad vedenjem mladine. Gošče zbira svojo majhno čredo in skrbno opazuje obraze otročičev. Z vso le mogočo skrbnostjo opravlja njih prvo izpoved in prvo sv. obhajilo in vliva v nje ljubezen do zakramenta sv. pokore in presv. rešnjega Telesa.

5. Dobri ovčar ima posebno skrb kakor za jagnjeta, tako tudi za bolne ovce svoje

črede. Bolne ovce loči od drugih, jim skrbi za boljšo hrano in za uspešno zdravilo.

Enako ravna dobri dušni pastir, ki tudi nepoklican hiti k bolnikom, jih tolaži, ima sočutje z njihovimi bolečinami in jim ponuja svojo službo. Nikdar se ne čuti dovolj varnega, kjer je v nevarnosti večno vzveličanje bolnikovo. Takoj opravi sv. izpoved z bolnikom in ga poživi s sv. popotnico in okreпча s sv. poslednjim oljem.

Koj vzbuja v umirajočem dejanja vere, upanja, ljubezni in kesanja in mu vdihuje hrepenenje po večni blaženosti. V zadnjih trenutkih moli in podeli apostolski blagoslov ovčici, ki ima nastopiti pot v večnost.

Gorečljubezni do bližnjega, deli dušni pastir poleg duhovnih darov z radovoljnim srcem tudi časne dobrote: podpira bolnika z dobrimi sveti, skrbi revežu za potrebno hrano, ali vsaj druge prosi pomoči za njega. Ali ne nasičuje tudi Kristus s hrano svojega mesa ovčic, katere je odrešil s svojo smrtjo? Kdor ima usmiljenje, piše modri Sira- cid, uči in vodi, kakor pastir svojo čredo. (Modri Sir. 18, 13). S tem si pridobi dušni pastir srca svojih vernikov in sme upati, da bode nekdaž od pravičnega sod-

nika slišal one blažene besede: Dobri in zvesti hlapec, pojdi v veselje svojega Gospoda! Ker, bil sem bolan, in si me obiskal.

6. Čuječi ovčar brani čredo zoper tatove, volkove in druge divje zveri. Okovari vse vhode v ovčjak, skrbi za straže, ki so po dnevi in po noči čredi potrebne. Ako vidi volka priti, ne beži kakor podkupljiv najemnik, temveč mu gre srčno nasproti, kakor David besnemu Goliatu, in brani pogumno ovčice.

Enako čuječi dušni pastir vedno okovarja, straži in brani svoje vernike. Tatove in volkove, to je brezbožne ljudi, ki si prizadevajo župnijo razrušiti, zatira, odvrča in strahuje in si z vsemi močmi prizadevlje, nedolžne duše varovati takšne nevarne kuge.

Tatovi in volkovi so: preklinjavci, prešestniki in vsi, ki s slabim vzgledom svojega življenja hočejo tudi druge potegniti za seboj v brezdno in prepad. Vse te si prizadeva odgnati, ozirajoč se na pravila pastirske prevdarnosti in previdnosti.

Tatovi in volkovi so: knjige, spisi in listi, ki so napolnjeni s krivimi nazori ter dražijo strasti in prevračajo zdravo razsodbo

uma. Zoper to vrsto tatov in volkov se ne-
prestano bojuje goreči dušni pastir.

Je še mnogo vrst tatov in volkov, katerih
pa ne omenjam, da moj govor ne prestopi
določenih mu mej. Omenim le še ljudi, ki pod
pretvezo prostosti in narodnosti vznemirjajo
duhove, trosijo sovraštvo, šuntajo zoper po-
stavne oblasti, prevračajo pravi red. Tem se
modri dušni pastir vstavlja na vso moč:
dokazovaje, kako pogubna so taka načela in
prizadevanja pravi človeški sreči; in da taki
ljudje ne skrbijo za ljudsko blagostanje,
temveč služijo svoji častihlepnosti in pože-
ljivosti.

7. Posebno važno je, častitljivi gospodje,
kar pripazuje naš Gospod o pravem pastirju:
On vstopi skozi vrata . . . in ovce
poslušajo njegov glas, in kliče ovce
po imenu in jih vun vodi; in kadar
ovce izpusti, gre pred njimi, in ovce
gredo za njim, ker poznajo njegov
glas. (Jan. 10, 2—4).

Kakor so škofje, ki so v edinosti z na-
slednikom sv. Petra; z vidnim namestnikom
Kristusovim na zemlji, z rimskim papežem,
pravi pastirji, ki stopijo skozi vrata, ne
drugod, enako so duhovniki, ki izpolnjujejo

svojemu škofu dano obljubo pokorščine in spoštovanja, pravi pastirji, in ovce poslušajo njihov glas in hodijo za njimi. Bodimo toraj mi pastirji edini, da bode tudi naša škofija en ovčjak. V številu Lavantinskih duhovnikov naj ne bo Judeža izdajavca, ki izda Sina človekovega svetu; ne Simona, ki se boji zasramovanja sveta; ne izgubljenega sina, ki zaničuje nasvete in opomine svojega očeta, zapusti dom, pa se drži sveta in se želi hraniti s luščinami.

O besede resnice! Ko dobri pastir izpusti svoje ovce, gre pred njimi in ovce gredo za njim. Ovce so namreč svojemu, v njih sredi bivajočemu pastirju, po naravnem nagonu vdane, da, kamorkoli jih pelja, stopajoč na čelu črede, zvesto sledijo njegovim stopinjam. Ako toraj pastir pelje čredo na zdravo pašo, se ovce redijo in prospevajo; ako jih pa vodi na kraje, kjer rastejo zdravju škodljiva zelišča, se nalezejo ovce raznih bolezni in polagoma popolnoma ginejo.

Ravno tako je stališče dušnega pastirja. Pastir je vzgled, po katerem se ravnaajo verniki. Kakoršen je pastir v svojem obnašanju in v vsem svojem nraavnem življenju,

takošni bodo tudi verniki. Življenje in vedenje dušnega pastirja je življenje in vedenje duhovljanov. Kajti močnejši je vzgled, kakor je beseda. Izdatneje se uči z dejanjem, kakor z jezikom. Sv. Gregorij Kapadočan je v nagrobni spomenik sv. Bazilija Velikega vklesal napis: *Tonitruum erat eius oratio, quia vita fulgor*. Grom je bil njegov govor, ker je bil blisk njegovo življenje. To je vzrok, da slabi vzgledi duhovnikov tako mogočno vplivajo na нравnost ljudstva. Ako duhovnik zajde od steze čednosti, potegne tudi ovce na pot pogubljenja. Ako verniki vidijo, da so dušni pastirji brez spoštljivosti in brez pobožnosti pri svetih opravilih, začne duh pobožnosti v njihovih srcih pešati in polagoma zamrje. Ako opazijo, da je dušni pastir lakomnež, tudi oni zabredejo v tisto strast; zaničujejo ga, ker sklepajo dosledno: Pastir, ki ne da svojega, kedaj bo dal sebe za svoje ovce. Ako vidijo verniki, da je njih dušni pastir prepirljiv, se začnejo tudi oni prepirati in toževati; ako vidijo, da je nezmeren, postanejo tudi oni pijanci in se vdajo požrešnosti.

Si fideles sciant, suum pastorem familiare habere commercium cum certa persona al-

terius sexus, vivere fornicarie, ipsi prolabantur in foedissimarum voluptatum coenum. Et nunc pascit porcos, ut s. Lucas narrat de filio prodigo. (Luc. 15, 15).

Zato, častivredni duhovni pastirji, živite previdno! Res je, zavolj ženske se jih je že mnogo pogubilo: zarad Eve je prežalostno padel prvi človek; zarad Dalile najhrabrejši; zarad Urijeve žene najvernejši; zarad tujih žen najmodrejši. Kdo si toraj ti, da bi se drznil občevati ž njimi brez najprevidnejše čuječnosti? O učenec! Bodeš li mar nad svojega učenika? In ako sem bil jaz, neizpremenljiva svetost, tako ti govori Jezus Kristus, ako sem bil jaz nad vse previden proti ženskam, boš li ti od vetra majan trs smel biti nepreviden? Za mene gotovo ni moglo biti nevarnosti v njihovi tovaršiji: toda vzgled sem ti hotel dati, da tudi ti storiš tako. — Uči se toraj od mene, pogovarjati se ž njimi: redko, kratko in resnobno. Uči se, ne govoriti z ničemurnimi Samari-tankami, razen, da jih napeljuješ k poboljšanju in k pokori. Uči se, ne govoriti s skesanimi in ponižnimi grešnicami, razen, da jim delaš notranji mir in jim kažeš novo pot. Uči se, ne občevati s pobožnimi Kana-

nejkami, razen z častitljivo in resnobno dobrotljivostjo. Uči se one, ki prihajajo k tebi v slovesu svetosti, tudi oblastno odganjati od sebe, ako ti kažejo človeško ljubezen. Uči se, ne obiskovati svetih Mart in Marij, razen zavolj brata Lazarja ali iz drugega pobožnega uzroka. Uči se, pogovarjati se ž njimi ne toliko o posvetnih rečeh, marveč o edinem potrebnem, o najboljšem njihovem cilju, ki je zgoraj. Uči se, tako redko občevati ž njimi, da se bodo čudili tudi verniki, da govoriš ž njimi iz potrebe ali iz zgolj koristi. Uči se, ne biti preprijazen s kako žensko, temveč priporočati nebeškemu Očetu vse dobre ženske sploh.

Nunc me ante pedes vestros prosterno et provolutus in genua vos peto: eiicite ancillam, quae vos seducit. Si indigeatis pecunia, ut possitis solvere vinculum cum misera persona, prostat apud me!

Ničesar se ni treba dušnim pastirjem skrbneje ogibati, kakor da niso vernikom v pohujšanje in ne žalijo njihovega srca, ne rečem, z grehom, temveč tudi ne s senco greha. Nasprotno pa naj skrbijo, da je njihovo življenje vzgled čednosti, da je zrcalo,

v katerem naj gledajo verniki podobo svetega življenja. Hude grožnje so zažugane pastirjem, ki so z brezbožnim svojim življenjem vernikom v spotiko in jih napeljujejo v greh.

Gorje pastirjem, ki razkropujejo in trgajo čredo moje paše, pravi Gospod . . . Vi ste razkropili mojo čredo in jo izgnali in je niste obiskovali: Glejte, zato vas bom obiskal zavolj hudobije vaših naklepov, pravi Gospod. (Jerem. 23, 1—2). In po preroku Ecehielu govori Gospod, Izraelov Bog: „Gorje pastirjem Izraelovim, kateri pasejo sami sebe; ali bi ne imeli pastirji pasti čred? Mleko ste pili in z volno ste se oblačili, in kar je bilo pitano, ste klali, moje črede pa niste pasli. Slabega niste krepčali, bolnega niste ozdravljali, ranjenega niste obvezali, izgnanega niste nazaj pripeljali in izgubljenega niste iskali; temveč z ostrostjo in mogočnostjo ste jih gospodarili. In moje ovce so se razkropile, ker nimajo pastirja; vsem poljskim zverinam so v žrtje in so razkropljene . . . Zato, pastirji, poslušajte besedo Gospodovo: Kakor resnično jaz živim, govori Gospod Bog: Zato, ker so

bile moje črede v plen in moje ovce v žrtje vsem poljskim zverinam, zato ker ni bilo pastirja; pastirji namreč niso iskali moje črede, temveč pastirji so pasli same sebe in niso pasli mojih čred; zato poslušajte, pastirji, besedo Gospodovo: Glej, jaz sam bom terjal od pastirjev svojo čredo iz njihovih rok, in jih bom odstavil, da ne bodo več pasli črede, in tudi da ne bodo več pastirji pasli samih sebe; in rešil bom svojo čredo iz njihovega grla, da jim ne bo več v užitek.“ (Eceh. 34, 2—10).

8. Še eno podobnost nahajamo med ovčjim in dušnim pastirjem. Vse skrbi ovčarjeve so brezuspešne, ako Bog pašnikov ne napaja z dežjem in roso, ako ne pošilja vlage, da zemlja rodi svoj sad. Slično tudi največja prizadevanja dušnega pastirja nimajo zaželenega uspeha, ako ne pada nanja rosa božjega blagoslova.

Zdaj pa napaja dež suho površje zemlje, rosa božje milosti pa izvira iz molitve. Kako koristna in potrebna je molitev v dozoritev vzveličavnih sadov dušnega pastirstva, to glasno pričajo vzgledi božjega Pastirja, ki je cele noči prebedel v molitvi, pa apostolov in drugih mož, ki so se neumorno trudili v

dušnem pastirstvu. Zato nam je treba moliti, in sicer molitti pobožno, goreče in stano-
vitno.

Mnogočastiti dušni pastirji !

Ob sklepu Vam stavljam pred oči podobo
dobrega pastirja, kakršno sem našel opisano
v neki knjigi:

Pastir

bodi mož izkušen, ne poskuševan; svet, svete
reči sveto opravljajoč; v dejanju bodi resen,
v obrazu veder, v besedi veljaven !

Pasi čredo

z vzgledom izpodbude, z besedo pridige, s
sadam molitve!

Imej učenost, a mnogo več pobožnosti!
V vsaki reči se bolj zanašaj na molitev, ka-
kor na svoj trud.

Pazi,
da, ko drugim pomaga, ne zapusti se be
samega; ko vzdiguje druge, da sam ne pade.

Z eno besedo, pastir bodi :

po govoru : Janez krstnik,
po trudu : Pavel,
po ljubezni : Peter,
po vedenju : Elija,
po besedi : Natan,
po dejanju : Karol Boromej.*)

Kar sem Vam povedal v predstojećem
svojem govoru, Vam je že znano, vendar
upam, da Vam ne bo celo brez koristi.
Dobrohotni očetovi opomini, dasiravno ne
obsegajo nič novega, najdejo vendar pot
v pripravna srca pobožnih sinov. Nadalje bo
pač težko kedaj kdo izmed števila posvečenih
dušnih pastirjev, ki bi se upal trditi, da je
v pastirski službi dosegel vrhunec popol-
nosti, tako, da više ne more napredovati.
Naj Vam toraj služijo moji očetovski opo-

*) Clamore : Joannes Baptista,
labore : Paulus,
amore : Petrus,
more : Elias,
ore : Nathan,
re : Carolus Boromaeus.

mini v izpodbudo ! „Pasite čredo božjo, katera je pri vas, in jo oskrbujte, ne prisiljeno, temveč radovoljno ; ne kakor da bi gospodovali, temveč kakor vzgled črede iz srca. In kadar se bo prikazal knez pastirjev, bote prejeli nevenljivo krono časti.“ (I. Petr. 5, 2—4).

O daj, dobri Bog, da, ko pride Sin človekov v svojem veličastvu . . . in se bodo pred njim zbrali vsi narodi in jih bo ločil narazen, kakor pastir loči ovce od kozlov, in bo ovce postavil na svojo desnico, kozle pa na levico (Mat. 25, 31—33), o da bi bili tedaj postavljeni na desnico večnega pastirja Jezusa Kristusa !

Bog pa miru, ki je izpeljal od mrtvih velikega Pastirja ovc v krvi večne zaveze, Gospoda našega Jezusa Kristusa, vas stori pripravne k vsemu dobremu, da storite njegovo voljo ; in naj stori v vas, kar je dopadljivo pred njim po Jezusu Kristusu, kateremu bodi čast vekomaj ! Amen. (Hebr. 13, 20—21).

